

A Pécsi Ítéltábla a ... jogtanácsos.. felperes neve ...) által képviselt **felperes neve** (címe) felperesnek - a dr. Jeky Emese Mária egyéni ügyvéd által képviselt **alperes neve** (címe) alperes ellen vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása iránt indított perében aTörvényszék 2018. május hó 28. napján kelt .../22. számú ítélete ellen az alperes részéről 23. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és a vagyonsökkenés mértékét 15.585.234 (tizenötmillió-ötszáznyolcvanötezer-kettőszázharmincnégy) forintban állapítja meg.

A keresetet ezt meghaladóan elutasítja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 10.000 (tízezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletében megállapította, hogy az alperes, mint a ... adós - felszámolási eljárás befejezését követően törléssel jogutód nélkül megszűnt - gazdálkodó szervezet vezetője, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet 2015. június 18-i bekövetkeztének időpontját követően a vezetői feladatait nem a hitelezők érdekének figyelembevételével látta el, és ezzel okozati összefüggésben a gazdálkodó szervezet vagyona 68.624.000.- forinttal csökkent. Döntését azzal indokolta, hogy az alperes az alperes nem teljesítette a Cstv.31.§ (1) bekezdés a)-d) pontjai szerinti kötelezettségeit, nem vitatta a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének időpontját, a Cstv 33/A § (5) bekezdése alapján őt terhelő bizonyítási kötelezettségnek pedig nem tett eleget, nem bizonyította, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően vezetői feladatai ellátása során a hitelezői érdekeket is figyelembe vette. Álláspontja szerint az alperes mulasztásának figyelembevételével vélelmezni kell, hogy az utolsó - 2015. évi mérleg adatok alapján - ismert vagyoni helyzethez képest a felszámolás kezdő időpontjára bekövetkező vagyonsökkenés az alperes hitelezői érdekeket sértő magatartásának eredménye.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, a kereset elutasítását, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság újabb eljárásra és újabb határozat

hozatalára utasítását kérte. Álláspontja szerint a hitelezői érdekek figyelembevételével járt el, a tevékenység zárómérleget a könyvelővel fennálló konfliktus miatt nem tudta elkészíteni, iratanyaggal nem rendelkezik, az adós iratai a felszámolónál találhatók. Hivatkozott arra, hogy az utolsó mérleg szerinti pénzeszközzel az adós nem rendelkezett, a mérleg nem a valós gazdasági helyzetet tükrözte, a külföldi munkavégzések költségei bizonylatok hiányában a könyvelésben nem szerepeltek, vagyonsökkenés sem következett be. Hangsúlyozta, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet nem vitatott időpontját követően nem vállalt indokolatlan mértékű kockázatot, 2015. évben az adós már nem működött. Utalt arra, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetet a ... nem teljesítése okozta, a kintlevőség behajtása érdekében mindent megtett, a felszámolási eljárásban bejelentett hitelezői igények összege egyezik a hiányzó, be nem hajtott pénzeszköz összegével.

Felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

A fellebbezés alaptalan.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az elsőfokú eljárás iratai alapján az alábbiakkal kiegészíti:

A ... adós gazdálkodó szervezet felszámolási eljárásában bejelentett 15.585.234 Ft összegű hitelezői igény kielégítésére nem került sor.

Az így kiegészített tényállásra is figyelemmel helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az ügyvezetői felelősség Cstv.33/A. §-ban foglalt feltételei teljesültek, a felelősség mértékével azonban a másodfokú bíróság nem ért egyet, a felelősség mértéke és jogalapja körében az elsőfokú bíróság ítéletének jogi indokolását az alábbiak szerint módosítja és egészíti ki:

Az I. rendű alperes a Cstv. 31. § (1) bekezdés a-d), pontjai szerinti kötelezettségeit nem teljesítette, mulasztásának következménye - a Cstv. 83/R. § (4) bekezdés szerint - a jelen ügyben alkalmazandó Cstv. 33/A.§ (5) bekezdés alapján a bizonyítási teher átfordulása, a perben az I. rendű alperesnek kellett bizonyítania, hogy ügyvezetői tisztségének időtartama alatt nem következett be fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, vagy ha ilyen körülmény fennállt, a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette. Mindaddig, amíg e tényeket nem bizonyítja, ezek ellenkezőjét kell bizonyított ténynek tekinteni, nevezetesen, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt a vezetői tisztségének időtartama alatt, és a vezető tisztségviselő feladatai ellátása során a hitelezői érdekeket nem vette figyelembe.

A Cstv. 33/A. § (5) esetében a vezető tisztségviselő felelőssége megállapításának alapjául szolgáló további tényállási elem - a felperes keresetében megjelölt tényállítástól függően a vagyonsökkenés vagy a hitelezők kielégítése megghiúsulása, illetve megghiúsulásának lehetősége. Amennyiben a felperes keresetében vagyonsökkenést állít, a bizonyítandó tény a vagyonsökkenés bekövetkezése és mértéke, míg abban az esetben, ha a felperes a hitelezői igény megghiúsítására hivatkozik, a vagyonsökkenés - ahogy arra a módosított törvény indokolása utal - nem tényállási elem, ez esetben azt kell bizonyítani, hogy a felszámolási eljárásban bejelentett, felszámoló által nyilvántartásba vett hitelezői igények kielégítése a vezető tisztségviselő hitelezői érdekeket sértő magatartása következtében megghiúsulhat.

A perbeli esetben a felperes keresetében elsődlegesen vagyonsökkenést állított, másodlagosan hivatkozott a hitelezői igény kielégítése megghiúsítására, ezért az elsődleges kereset tekintetében az

1952. évi III. törvény Pp.164.§ (1) bekezdése értelmében terhelte a vagyonsökkenés ténye, valamint a vagyonsökkenés és a vezető tisztségviselő magatartása közti ok-okozati összefüggés bizonyítása.

Az adós 2015. december 31-i mérlege bizonyítja azt a tényt, hogy ebben az időpontban az adós 68.624.000 Ft pénzeszkőzzel rendelkezett, az alperes a mérleg 2000. évi C. törvény (Számv.tv.) 20.§ (6) bekezdése szerinti aláírásával megerősítette, hogy az megfelel a Számv.tv.18.§-ban foglaltaknak, azaz, az adós vagyoni, pénzügyi és jövedelmi helyzetéről és azok változásáról megbízható és valós képet mutat, így a perben őt terhelte annak a ténynek a bizonyítása, hogy az adós tényleges vagyoni helyzete a mérleg szerinti vagyoni helyzettől eltért, és az adós nem rendelkezett az utolsó közzétett mérlegben feltüntetett pénzeszkőzzel, e tényt azonban nem bizonyította, és e tény bizonyítására alkalmas bizonyítási eszközt sem ajánlott fel. A Számv.tv. 12. § (1) bekezdés és 20. § (1) bekezdése értelmében az éves beszámoló alapja a vagyoni, pénzügyi, jövedelmi helyzetre kiható gazdasági események folyamatos nyilvántartásán alapuló könyvvizetés, bizonylatokkal alátámasztott könyvvitel. Az éves beszámoló részét képező mérleg adataival szemben ezért a számviteli törvény 166. § (1) bekezdése szerinti számviteli bizonylat lehet alkalmas ellenbizonyításra, az alperes azonban maga nyilatkozott úgy, hogy nem rendelkezik számviteli bizonylatokkal arra vonatkozóan, hogy a mérleg fordulónapja előtti időszakban az adós pénzeszközeit milyen költségek kifizetésére használt fel, így az ellenbizonyításra alkalmas bizonyítási eszköz hiányában nem terhelte a bíróságot a Pp. 3. § (3) bekezdése szerint kioktatási, tájékoztatási kötelezettség sem.

A fentiek okán - a 2015. december 31-i mérleg adatai alapján - bizonyított ténynek kell tekinteni, hogy az adós 2015. december hó 31. napján - a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően - 68.624.000 Ft pénzeszkőzzel rendelkezett, és mivel a felszámoló részére pénzáadás nem történt, bizonyított az a tény is, hogy a felszámolás kezdő időpontjában a pénzeszköz nem volt meg, azaz vagyonsökkenés következett be. Mivel az adós 2015. december 31-i, házipénztárban kezelt pénzeszközével egyedül az alperes volt jogosult rendelkezni - és nem is állította, hogy azt mérleg fordulónapjától a felszámolás kezdő időpontjáig terjedő időben használta volna fel, maga nyilatkozott úgy, hogy a társaság ekkor már semmiféle tevékenységet nem végzett -, és azt a felszámolónak nem adta át, a pénzeszköz nem szolgálhatja az adós hitelezőinek kielégítését a felszámolási eljárás során, ezért a vagyonsökkenés és a hitelezői érdeket sértő alperesi magatartás - amely mulasztásban nyilvánul meg - közti ok-okozati összefüggést is bizonyítottanak kell tekinteni.

A Cstv. 33/A §-át a 2006. évi VI. törvény 14. §-a iktatta be, az új rendelkezés 2006. július hó 9. napján a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvénnyel együtt lépett hatályba. A Cstv. 33/A § a Gt. 33. § (3) bekezdésével összhangban álló új felelősségi szabály, mely - mint ahogy ezt a Cstv. 33/A. §-hoz fűzött indokolás kifejti, - a vezető tisztségviselő felelősségét fogalmazza meg a hitelezők irányában, amennyiben a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben olyan gondatlanul megvalósított, jogszerűtlen gazdálkodást folytat, amelynek következtében a társaság hitelezőit kár éri. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése után - mondja a törvény indokolása - a vezető tisztségviselőnek a hitelezők érdekeinek figyelembevételével kell eljárnia, ezért minden olyan eljárás, amely a társaság hitelezőinek megkárosítását eredményezi, jogszerűtlen gazdálkodásnak minősül. A Cstv. 33/A. §-ra alapított kártérítési felelősség megállapítására a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése utáni, hitelezői érdekeket sértő vagyonsértés adhat alapot, a vezető tisztségviselő felelőssége a hitelezői érdekeket sértő vagyonsökkenés mértékéig terjed. Jelen esetben az adós felszámolási eljárásában bejelentett, ki nem elégített hitelezői igény összege 15.585.234 Ft, a vagyonsértés ennek erejéig sérti a hitelezői érdekeket, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, és a vagyonsökkenés mértékét 15.585.234 forintban, a ki nem elégített

hitelezői igény mértéke erejéig állapította meg, és a keresetet ezt meghaladóan elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatása folytán a felperes részben pervesztes lett, azonban az elsőfokú bíróság által megállapított perköltség összegére tekintettel - a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján - a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásának ebben a részben nem tartotta indokoltnak.

A fellebbezés részben volt alapos, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 81. § (1) bekezdése szerint kötelezte az alperest a felperes javára 10.000 Ft másodfokú perköltség megfizetésére.

Az alperes költségmentesség kedvezményében részesült, ezért a feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13., 14.§-a alapján az állam viseli.

écs, 2018. november 14.

Dr. Kovács Ildikó s.k. a tanács elnöke, Dr. Gyöngyösiné dr. Antók Éva s.k. előadó bíró, Dr. Berki Csilla s.k. bíró